

Een Vietnamese pastor ziet Nederland als tweede vaderland

Harry Filart

Half januari van het jaar 1987 kwam hij naar de Stephanusparochie in ons dorp: pastor Johannes Nguyen van Thong. Een jong aankomend priester, geboren in Saigon (Vietnam). Na een stagejaar in de Andreasparchie te Zevenaar was hij een week eerder in Utrecht reeds als diaken gewijd door kardinaal Simonis. Hij had toen zijn benoeming als pastor te Borne en de geestelijke zorg voor de Vietnamezen in ons land al binnen, beide op half-time basis. Voor de Borse Courant heb ik destijds met hem mogen spreken. De toen 32-jarige bootvluchteling vertelde een indrukwekkend verhaal, hoe hij zich vele offers heeft moeten getroosten voor een vlucht naar de vrijheid. Hoe actueel is dit verhaal, want ook nu vluchten mensen opnieuw voor geweld.

Johannes Nguyen van Thong kwam uit een arbeidersgezin. Hij had drie broers en een zus. Zijn vader was timmerman en zijn moeder zorgde als naaister voor extra verdiensten. In zijn woonplaats Saigon, ruim 4½ miljoen inwoners, ging Thong (zo luidt zijn voornaam) op twaalfjarige leeftijd naar het Klein-Seminarie. Na acht jaar behaalde hij het nationaal baccalaureaat (VWO-niveau). Hierna studeerde hij verder aan het Groot-Seminarie, eveneens in zijn woonplaats.

Doordat in 1975 de communisten uit Noord-Vietnam naar het zuidelijke deel kwamen werden geleidelijk universiteiten en hogere scholen gesloten. Van Thong moest toen werken om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het nieuwe regime bood echter geen enkele vrijheid. Er bestond zelfs grote angsten om vervolging en zijn dwingende roeping om priester te worden dwong hem - ten lange leste - zijn land, maar ook zijn familie te verlaten. Zo werd hij één van de ruim anderhalf miljoen bootvluchtelingen. In een klein bootje stak hij, met nog ruim dertig landgenoten, van wal over de Zuid-Chinese Zee. Vier dagen en vier nachten dobberden ze rond, werd er gevochten tegen hevige stormen op volle zee en een verschrikkelijke zeeziekte.

Op Gods Voorzienigheid, aldus Van Thong, werden ze gered door een Nederlands schip „de Ned Loyd - Delft”. Ze kwamen in Singapore in een opvangcentrum terecht. Twee maanden duurde het voordat, met behulp van de VN, de „papierkwestie” was geregeld.

Van Thong kwam naar Nederland en in Bennekom, in het opvangcentrum, volgde een half jaar om zich te acclimatiseren. Dit bestond uit de taal leren en ook om te wennen aan de eetgewoonten. De boterham bijvoorbeeld was immers totaal vreemd.

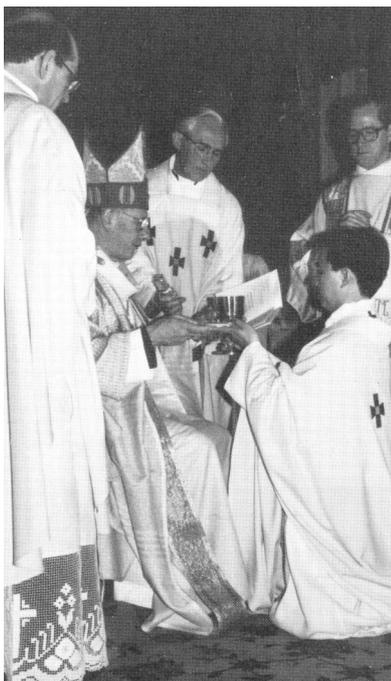
Eenmaal in Nederland wilde Nguyen van Thong zich dolgraag verder ontwikkelen. Aan de universiteit voor buitenlandse studenten in Rome ging hij

theologie studeren. Mede door de inzet van een oud-priesterleraar uit Saigon, die in Rome werkzaam was, kreeg hij een Vaticaanse studiebeurs. Voor de nog ontbrekende kosten droeg het bisdom Utrecht bij. Vanaf 1983 studeerde Van Thong aan het Ariëns Convict, de Theologische Hogeschool van het bisdom Utrecht en via een jaar stage in Zevenaar kwam hij uiteindelijk in Borne terecht.

In de Stephanusparochie heeft pastor Van Thong zich voornamelijk bezig gehouden met de schoolcatechese, de begeleiding van de werkgroepen, maar uiteraard ook met zaken als liturgie en natuurlijk preken. De nieuwe pastor begon in zijn nieuwe woonplaats meteen ook met het nemen van rijlessen om hier zijn pastorale taken, maar ook zijn werk als zielzorger voor zijn landgenoten, her en der verspreid over Nederland, gemakkelijker te kunnen volbrengen.

Pastor van Thong, die door zijn vlucht uit zijn geboorteland nooit meer zal kunnen terugkeren, vindt het moeilijk over zijn gevoelens te praten. Nederlanders helpen hem waar zij kunnen, maar vaak blijft dit beperkt tot praktische zaken. Zich zijn positie invoelen kunnen ze niet. „Ik heb alles verloren, alles waar ik aan gehecht was achter me gelaten. Ik kan niet meer terugvallen op de steun van mijn familie. Ik mis de contacten met mijn landgenoten ontzettend, want zij zijn de enigen die begrijpen hoe ik me voel. De eenzaamheid. Het isolement. Het gemis van je eigen cultuur. De behoefte aan steun en troost. Maar gelukkig heb ik mijn geloof. Als ik dat niet had, was ik echt verloren”.

Hij ziet Nederland als zijn tweede vaderland. Hij wil in dit land dolgraag als pastor werken. Hij ziet zijn roeping als „beschikbaar zijn voor alle christenen op aarde”. Bovendien wil hij in Borne graag iedereen zo snel mogelijk leren kennen. Wel vraagt hij dat de parochianen rekening te houden met zijn taal

De priesterwijding op 20 juni 1987.

zijn vermogen en zijn grenzen. Zijn slotregel luidt dan ook: „Ik wil in Borne graag leren van de mensen om zo goed mogelijk te helpen en te werken, maar daarnaast vind ik het belangrijk dat ik dienstbaar kan zijn voor mijn landgenoten die bijna allemaal werkloos zijn en wil ik hun noden ervaren. Belangrijk vind ik ook dat hij zijn Vietnamese identiteit bewaart. „Dat is ook voor de kerk een verrijking, want de katholieke kerk is natuurlijk

universeel. Dit blijft niet beperkt tot Borne. We kunnen leren van elkaar. Als hij praat over zijn eigen identiteit en hoe hij de kerk daarmee kan verrijken lijkt dat vooral te slaan op het overbrengen van Vietnamese waarden en normen, waar de familie een centrale plaats inneemt. Maar het is zo dat zijn eigen situatie in Nederland hem het begrip heeft bijgebracht voor waar de missionarissen vroeger in terecht kwamen. Ze hadden een boodschap maar wisten niets van de plaatselijke zeden en gewoontes. De situatie op die manier bevestigend komt hij maar op één korte zin: „Ik ben een missionaris”.

Stephanusparochie toont blijdschap en dankbaarheid bij priesterwijding van „HUN” pastor

Op zaterdag 20 juni 1987 volgde de priesterwijding in de Borne. Pastor van Thong was toen reeds door de Stephanusparochie als parochiezoon geadopteerd en mocht daardoor in de eigen kerk een dag later, op zondag 21 juni, zijn eerste plechtige H. Mis opdragen. „Gods wegen kennen geen grenzen”. Het is een dogma waar elk rechtgeaarde christen zich in kan vinden. Op die zaterdag bleek dit gegeven overduidelijk aanwezig te zijn in de Stephanuskerk, alwaar de jonge Vietnamees

Een vrij recente foto van pastor Van Thong tijdens een eucharistieviering in de H. Geestkerk te Amersfoort.

Johannes Nquyen van Thong de priesterwijding ontving van kardinaal Simonis. De plechtigheid vond plaats in een bijzonder sfeervolle entourage. Een mengeling van Bornse en Vietnamese katholieken - komende vanuit alle uithoeken in ons land - waren getuige van de handoplegging, de zalving en de overreiking van de eucharistische gaven aan de wijdeling. Tezamen zorgden zij voor een volle kerk. Rondom het altaar bloeide het „Rijke Roomsche leven” als nooit tevoren. Zoveel priesters waren aanwezig om zich betrokken te weten met neomist Nquyen van Thong.

Mgr. Simonis vroeg de aanwezigen te bidden dat pastor van Thong echt een herder van mensen mag worden. Als bootvluchteling heeft hij zich veel offers moeten getroosten. Gelukkig wordt dit met het goede beloond. „Om Jezus te volgen verliet jij je familie, je volk en je bezit”. Bewondering stak de kardinaal niet onder stoelen of banken over de wijze hoe de jonge pastor zich probeert in te leven in de Nederlandse samenleving. Pastor van Thong was in zijn dankwoord blij jegens God voor zijn gedegen opleiding aan het Ariënskonvikt. Dankbaar dat hij zijn pastorale zorg mag delen tussen de kerkgemeenschap in Borne en de Vietnamese katholieken in Nederland. Erkentelijk was hij ook pastoor Bosch die hem heeft begeleid in het parochiewerk, maar vooral ook de parochianen die door een enthousiasme medewerking grote indruk op hem maakten.

Zondags werd de jonge neomist via een haag van ruim vijftig bruidjes over de drempel van een stampvolle kerk gebracht, alwaar pastoor Bosch zijn broeder in priesterschap uitnodigde om voor te gaan in zijn eerste H. Mis. Voor zijn eerste en voornaamste taak van het priesterschap: Christus vertegenwoordigen in de eucharistieviering, mocht Thong zich hullen in een kazuifel, door zijn moeder met de hand gemaakt. Na de dienst met vele concelebranten volgde een receptie, met vele mooie woorden, in de Sancta Mariaschool. Pastoor Bosch maakte hier ook gewag hoe Van Thong in Borne verzeild is geraakt. Tijdens een retraite, waar hij de jonge Vietnamees ontmoette, offerde hij dat er in Borne plaats was. Intens blij was hij dat de Heer hem deze gedachte had ingegeven.

Pastor Johannes Nguyen van Thong is ongeveer 2½ jaar in Borne werkzaam geweest. Eind 1989 is hij vertrokken naar Cabauw (Utrecht). Nadien was hij nog zielzorger in Haaksbergen, Steenwijkerwold en momenteel is hij in Zeist/Amersfoort actief.